

Odlazak Ante Stamaća, profesora, pjesnika, esejista, akademika

In memoriam

Za života desetljećima je bio arbitar hrvatske pjesničke relevantnosti

„Grad kojim se gazi ja nazivam zgarištem jezika. Jauci pougljenjeli, sved ljupki. Ili bijele kao plahte iz nebeskih kupki duše, ledni šušnji, mrzla mora krvi. Tukuć, napukla glasa, obilazi uokolo mračna jedna ura“. Tako je u pjesmi „Zgarište jezika“ pisao Ante Stamać, netom preminuli akademik i svestrani umjetnik, pjesnik, esejist, kritičar, glazbenik...

Pjesmu „Zgarište jezika“ u svoju „Jednu antologiju hrvatske poratne poezije“ uvrstio je Igor Mandić. Zanimljivo, antologiju je 1987., u doba umjetničkog bratstva i jedinstva, objavilo zagrebačko Znanje i izdavačka kuća Drainac iz Prokuplja. Ante Stamać, iako teoretičar književnosti, bio je i književni praktičar, pa je, eto, uvrštavan i u antologije hrvatske poezije, iako su mu izmakle neke važne hrvatske pjesničke nagrade. Uostalom, za života desetljećima je bio arbitar hrvatske pjesničke relevantnosti. Trajno pjesnički zaljubljen u Tina Ujevića, ali i u snagu po-

ezijske i jezika, taj štićenik nekad moćnog Jure Kaštelana, prije deset godina objavio je i svoju ambicioznu antologiju hrvatskoga pjesništva kod Školske knjige. Uređivao je brojne književne časopise, od Razloga pa do Republike Društva hrvatskih književnika. Posljednjih godina života bio je i polemički raspoložen, razočaran stanjem hrvatskoga duha, slabom prodajom knjiga i njihovom još slabijom čitanošću, marginaliziranjem kulture u medijima.

Kao elitni intelektualac kojem su bile otvorene sve hrvatske institucije, od Akademije preko Matice hrvatske do Društva hrvatskih književnika, često je gostovao na književnim večerima najčešće progovarajući o svojoj najvećoj ljubavi: poeziji. No, ostalo je vremena i za prevođenje. Stamać je u burnim vremenima nenaklonjenim kulturi preveo i Goetheova „Fausta“. A to je pothvat koji ga ubraja među najveće intelektualce svog vremena. (dde)

